

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., P., zastúpenej advokátkou JUDr. J. Ď., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 102/2009-296 z 11. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2010 faxom a následne 12. mája 2010 poštou (doplnená 25. mája 2010) doručená sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. Ď., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 102/2009-296 z 11. februára 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Rozsudkom Krajského súdu Bratislava, ako odvolacieho súdu, bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 22. 12. 2008, sp. zn. 26 Cb 60/2008-248 a to, že sa žaloba Sťažovateľa (v postavení žalobcu v konaní pred Okresným súdom Pezinok, sp. zn. 26 Cb 60/2008) zo dňa 30. 6. 2008 o určenie neplatnosti zániku nájmu zamieta (ďalej len „rozsudok prvostupňového súdu“).

V priebehu prvostupňového konania Sťažovateľ zmenil petit svojej žaloby zo dňa 30. 6. 2008 tak, aby súd určil, že Sťažovateľ, má právo nájmu vyplývajúce z Nájomnej zmluvy č. 7/05 zo dňa 25. 7. 2005, ... uzavretej medzi účastníkmi konania k nehnuteľnostiam, ktoré sú uvedené v článku I. PREDMET ZMLUVY v Nájomnej zmluve č. 7/05 zo dňa 25. 7. 2005. ... Zmenu žaloby prvostupňový súd pripustil uznesením 26 Cb 60/208-119 zo dňa 25. 11. 2008, pričom ďalším uznesením 26 Cb 60/2008-221 zo dňa 9. 12. 2008 zastavil konanie o časti žaloby spočívajúcej v určení práva vecného bremena v prospech Sťažovateľa na základe čiastočného späťvzatia Sťažovateľom na pojednávaní konanom dňa 9. 12. 2008. ...

Z vykonaných dôkazov v prvostupňovom konaní, ktoré spočívali v Nájomnej zmluve vyplýva, že Nájomná zmluva neobsahuje žiadne ustanovenia ohľadom presného dátumu splatnosti nájomného, iba ustanovuje, že žalovaný ako prenajímateľ bude nájomné fakturovať za štvrtročné obdobie vopred, to do 15 dní prvého mesiaca štvrtroka. ...

Keďže Nájomná zmluva neobsahovala ustanovenie o dobe splatnosti štvrtročného nájomného, je potrebné vziať na túto zmluvu úpravu uvedenú v ustanovení § 340 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) v nadväznosti na ustanovenie § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého, ak čas plnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ, v tomto prípade žalovaný, oprávnený požadovať plnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník,

teda Sťažovateľ, je povinný záväzok splniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ - prenajímateľ o plnenie požiadal. ...

Za žiadosť v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka je teda možné považovať i faktúru, ktorá popri hmotnoprávných účinkoch má aj účtovné a daňové aspekty a jej vyhotovenie je z účtovno-daňového hľadiska upravené osobitným právnym predpisom, ktorým je zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, v znení neskorších predpisov, a to § 71 ods. 2, ktorý upravuje náležitosti faktúry pri dodaní tovaru alebo služieb v tuzemsku. ... Ak faktúra neobsahuje obligatorne náležitosti, potom takýto dokument nie je platný, čiže nie je schopný vyvolať účinky, ktoré mu právne predpisy pripisujú, a teda subjekt ktorému je adresovaná nemá povinnosť plniť na základe takejto faktúry a jeho neplnenie nemôže byť akýmkoľvek spôsobom postihnuté takými právnymi následkami, ktoré či už právne predpisy alebo dohoda zmluvných strán spájajú s takým neplnením. ...

Prvostupňový súd, ako aj Krajský súd Bratislava, dokonca vyhodnotili faktúru č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 ako doručení Sťažovateľovi z dôkazu predloženého žalovaným, a to knihou odoslaných faktúr, z ktorej evidencie tiež jasne vyplynulo, že predmetná faktúra nebola odoslaná na adresu sídla Sťažovateľa. Krajský súd Bratislava teda nemohol mať za preukázané, že faktúra č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 bola včas doručená Sťažovateľovi zo strany žalovaného. ...

V súvislosti splatením faktúr za štvrtročné nájomné dochádzalo kontinuálne zo strany Sťažovateľa k oneskoreniu platenia s ohľadom na dátum splatnosti štvrtročného nájomného, ktorý bol stanovený žalovaným v jednotlivých faktúrach, čo bolo v súdnom konaní i preukázané. Nakoľko žalovaný akceptoval takéto správanie Sťažovateľa, je možné konštatovať, že zmluvné strany medzi sebou zaviedli takú prax, že štvrtročné nájomné nebolo splatné v lehote uvedenej v jednotlivých faktúrach, ale neskôr, spravidla do začiatku ďalšieho štvrtročného obdobia. ...

Za účelom preukázania praxe, ktorú zaviedli medzi sebou Sťažovateľ a žalovaný, bol vypočutý Ing. J. B., ktorý pôsobil vo funkcii riaditeľa štátneho podniku žalovaného v čase, keď došlo k uzatvoreniu Nájomnej zmluvy, a následne vo funkcii vedúceho ekonomického odboru. Z výpovede Ing. J. B. jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa pri akejkoľvek neuhradenej faktúre, ktorú vystavil, a teda aj pri faktúrach vystavených žalovaným

Sťažovateľovi správal tak, že ak nedošlo k úhrade určitej faktúry v lehote jej splatnosti, žalovaný zaslal svojmu dlžníkovi najskôr upomienku, kým prikročil k akýmkoľvek sankčným opatreniam. Z uvedeného dôvodu, i keby sa bola faktúra č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 nachádzala do uplynutia posledného dňa lehoty jej splatnosti vo sfére dispozície Sťažovateľa, čo však Sťažovateľ nepripúšťa, Sťažovateľ mohol oprávnenne očakávať pri opomenutí zaplatiť nájomné za príslušné dohodnuté obdobie, že žalovaný mu zašle najskôr upomienku, a to i napriek existencii písomnej Nájomnej zmluvy, a to práve vzhľadom na zmluvnými stranami zavedenú prax. ...

Nakoľko v Nájomnej zmluve bola uvedená správna adresa sídla Sťažovateľa, Sťažovateľ nemal povinnosť v zmysle ani Obchodného zákonníka, ani iného právneho predpisu, aplikovateľného na území Slovenskej republiky, upozorňovať žalovaného na svoju správnu adresu sídla. Ak tak Sťažovateľ neurobil, alebo mal Krajský súd Bratislava za nepreukázané, že tak Sťažovateľ urobil, nemôže mať takéto nekonanie vplyv na posudzovanie trvania, resp. neplatnosti skončenia Nájomnej zmluvy. ...

Z dôvodov vyššie uvedených nemôže teda obstať záver prvostupňového súdu, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, že obrana Sťažovateľa založená na tvrdení o chybách faktúr vystavovaných žalovaným je účelová. ...

Nie je možné sa stotožniť s názorom oboch súdov vyjadreným v ich rozsudkoch, že žalovaný aplikoval ustanovenie čl. V bod 1 písm. c) Nájomnej zmluvy až na prípad vzniknutý na základe včasného neuhradenia faktúry č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008. ...

Krajský súd Bratislava spolu s Okresným súdom Pezinok ako prvostupňovým súdom považovali faktúru č. 28000069 vystavenú dňa 3. 4. 2008, za doručení Sťažovateľovi len na základe listu Sťažovateľa zo dňa 25. 6. 2008, ktorý Sťažovateľ adresoval žalovanému, a z tejto skutočnosti vyvodili záver, že predmetná faktúra č. 28000069 bola v dispozícii Sťažovateľa v lehote jej splatnosti. ...

Z dokazovania pred prvostupňovým súdom nie je možné urobiť iný záver a preto nemôže obstať názor oboch súdov, že tvrdenie Sťažovateľa o tom, že faktúra mu nebola nikdy doručená, resp. že bola prevzatá omylom je účelové. I keby bola faktúra č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 doručená Sťažovateľovi, z vykonaného dokazovania vyplýva, že sa tak stalo najskôr dňa 25. 6. 2008, t. j. v 69. deň po dni vyznačenom na tejto faktúre ako deň jej splatnosti. Sťažovateľ plnil v prospech žalovaného dňa 22. 6. 2008, čiže pred dňom, ktorý je

na základe vykonaného dokazovania možné označiť za deň, v ktorý sa žalovaného faktúra č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 dostala do sféry dispozície Sťažovateľa. ...

Krajským súdom Bratislava, ako aj Okresnými súdom Pezinok vytykané nesplnenie tzv. prevenčnej povinnosti, ktorú pripisujú Sťažovateľovi a odôvodňujú tým zamietnutie žaloby Sťažovateľa zo dňa 30. 6. 2008, a na jej základe súdmi deklarovaná povinnosť Sťažovateľa znášať následky sa nezakladá na pravde, ani na vykonanom dokazovaní. ...

Okresný súd Pezinok, ako aj Krajský súd Bratislava, vo svojom odôvodnení vyslovili názor, že faktúra nie je právnym úkonom, len dokladom daňovým. S takýmto názorom nie je možné sa stotožniť v prípade, pokiaľ má faktúra okrem splnenia účtovno-daňových podmienok, vyvolať aj vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Skutočnosť, že každá faktúra vyhotovená podľa Nájomnej zmluvy bola v zmysle ustanovenia článku III. Nájomnej zmluvy prejavom vôle žalovaného s ohľadom na určenie splatnosti štvrtročného nájomného bolo v súdnom konaní jednoznačne preukázané, a to aj písomným vyjadrením žalovaného vo veci zo dňa 24. 11. 2008. ...

Sťažovateľ a žalovaný dohodli v Nájomnej zmluve, že táto zanikne, ak nedôjde k včasnému zaplateniu splatného nájomného. Išlo teda o rozvázovaciu podmienku, keďže právnou skutočnosťou, ktorou je nezaplatenie splatného nájomného, bol podmienený zánik Nájomnej zmluvy. S takýmto záverom súhlasil aj sám žalovaný, a to vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 2. 3. 2009, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Pezinok dňa 6. 3. 2009. ...

Nezaplatenie nájomného v lehote splatnosti, ktorú si určil žalovaný vo faktúre č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008 však spôsobil sám žalovaný, a to tým, že nedoručil včas predmetnú faktúru do sféry dispozície Sťažovateľa.

Ak teda omeškanie Sťažovateľa splatením nájomného za 2. štvrtrok 2008 (Sťažovateľ však vôbec nepripúšťa, že sa dostal kedykoľvek do omeškania voči žalovanému) spôsobil žalovaný svojim úmyselným konaním (o úmyselné konanie, teda nesprávnu adresu vo faktúre muselo zo strany žalovaného ísť, nakoľko žalovaný vedel a musel vedieť, aká je správna adresa Sťažovateľa vzhľadom na špecifikáciu Sťažovateľa ako nájomcu v Nájomnej zmluve), právny úkon sa stal nepodmieneným. Splatnosť nájomného za 2. štvrtrok 2008 tak nemohla byť daná faktúrou č. 28000069 zo dňa 3. 4. 2008, ale ustanovením § 671 ods. 2 Občianskeho zákonníka. ...

Súd prvého stupňa ďalej pochybil aj v procesnom postupe, keď vypočul Ing. J. B. ako svedka, čím jeho výpovedi pri hodnotení dôkazov prikladal hodnotu svedeckej výpovedi.

V súdnom konaní bolo preukázané, že Ing. J. B. pôsobil v čase od 14. 1. 2004 do 30. 11. 2005 ako riaditeľ Sťažovateľa. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1, § 19 ods. 1 a 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku, v znení neskorších predpisov, je riaditeľ štátneho podniku jeho štatutárnym orgánom, a preto osoba zastávajúca takúto funkciu má byť v súdnom konaní vypočutá ako účastník konania, nie ako svedok. Takémuto právnenému záveru svedčí aj rozsudok Nejvyššího soud České republiky, sp. zn. 21 Cdo 1397/2006...

Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 1 Cob 102/2009-296, a ani rozsudok prvostupňového súdu nevyslovuje žiadny záver ohľadom dňa skončenia nájomného vzťahu vyplývajúceho z Nájomnej zmluvy. Neodôvodnenie takejto skutočnosti dostáva Sťažovateľa do právne neistého postavenia, nie je možné na základe rozsudku odvolacieho súdu ustáliť, kedy došlo k zániku Nájomnej zmluvy, a tým aj nájomného vzťahu medzi Sťažovateľom a žalovaným. V tejto časti je teda rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný, a to spolu s rozsudkom prvostupňového súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má Sťažovateľ za to, že postupom Krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 10/2009 a jeho rozsudkom zo dňa 11. 2. 2010, sp. zn. 1 Cob 102/2009-296 bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym právnym posúdením veci, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V rozsudku odvolacieho súdu sa uvádza, že neprihliadol na podanie Sťažovateľa doručené odvolaciemu súdu dňa 11. 2. 2009, ani na podanie Sťažovateľa doručené odvolaciemu súdu dňa 12. 6. 2009, a to z dôvodu, že zákonná lehota na rozšírenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie súdu prvého stupňa napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie, pričom posledným dňom lehoty na podanie odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu bol deň 7. 1. 2009. ...

Okrem toho, k podaniu zo dňa 11. 6. 2009 došlo po tom, ako si Sťažovateľ zvolil svojho právneho zástupcu. Ak sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu nesmie účastník konania vyjadriť pred súdom, ide opäť o odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj popretie realizácie práva každého účastníka na to, že sa môže dať v súdnom konaní

zastúpiť v zmysle ustanovenia § 24 a § 25 ods. 1 OSP, a tým aj k porušeniu základného práva, ktoré je zakotvené v čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.»

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 102/2009-296 z 11. februára 2010 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,30 €.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala 9. apríla 2010 proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cob 102/2009 z 11. februára 2010 dovolanie. Dovolacie konanie je na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vedené pod sp. zn. 3 Obdo 24/2010.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv toho – ktorého sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý

nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie zásad spravodlivého procesu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a to z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu nebolo podľa jej názoru dostatočne odôvodnené a vykazovalo znaky svojvôle. Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý na základe vykonaného dokazovania prijal nesprávne právne závery. Okrem toho sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že Ing. J. B. bol v rámci konania pred súdom prvého stupňa vypočutý ako svedok, hoci podľa jej názoru mal byť z dôvodu svojej skoršej pozície ako štatutárneho orgánu žalovaného vypočutý ako účastník konania. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentovala rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1397/2006. Okrem toho sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 listiny tým, že na jej podanie z 11. júna 2009, ktoré učinila potom, ako si zvolila svojho právneho zástupcu, krajský súd neprihliadol z dôvodu, že bolo uplatnené až po uplynutí lehoty na stanovenie rozsahu a dôvodov odvolania. Porušenie základného práva na právnu pomoc videla teda sťažovateľka v tom, že krajský súd jej neumožnil vyjadriť sa k predmetu veci prostredníctvom jej právneho zástupcu.

Preskúmaním obsahu sťažnosti a obsahu dovolania dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľka v oboch právnych prostriedkoch využitých na ochranu svojich práv uplatnila totožné námietky.

V čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Obdo 24/2010 skončené, a preto ústavný súd pristúpil k odmietnutiu sťažnosti z dôvodu jej predčasného podania. O ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude vo vzťahu k rozsudku krajského súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súde považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súde týkajúcu sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2010